

ЗИМА ВЪ БАЛКАНА

Балканътъ е като сиракъ бездоменъ:
ни птичка пѣй, ни ручей ромоли,
и отъ небето — кладенецъ огроменъ —
извира снѣгъ, приижда и шуми.

Понѣкога отъ дивитѣ клисури
излиза лютъ, покритъ съсь броня змей:
то вѣтърътъ лети и носи бури,
и въ едра дланъ балканитѣ люлѣй.

Не виждатъ се ни храсти, ни пжтеки.
Въ колибата сме съ дѣдо самъ-сами,
и сякашъ сме затрупани навѣки
подъ прѣспитѣ на снѣговетѣ зли.

Едничъкъ само радва ни шурецътъ,
въ колибата край огъня живѣй;
внѣн хукнатъ ли на бурята конетѣ,
по-весело и бодро ще запѣй.

Разказва ни, че нѣкжде дълбоко
въ подземия съ гранитени стени
пленено е момиче синеоко
отъ зимата и страшнитѣ мъгли.

— Ще дойде день, когато надъ Балкана
ще долети презмореца-южнякъ.
Е-хей! Тогава, зимо, зла и стара
мисли му ти! Юнакъ е той, юнакъ!

Съ единъ юмрукъ ще строши ледоветѣ
и съ юженъ дѣхъ студътъ ще разломи,
и, зимо, тебъ ще хване за ушитѣ
и съ бой ще те пропжди въ дѣнъ земи!

Разказва ни шурецътъ. Дѣдо дрѣме
и весело усмихва се на сънъ.
Дали не вижда хубавото време,
когато пролѣтъ ще зашета внѣнъ?

Въ огнището шурецътъ пѣе, пѣе...

Богданъ Овесянинъ